

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE
MLADÝM CELÉHO SVĚTA
U PŘÍLEŽITOSTI
IX. A X. SVĚTOVÉHO DNE MLÁDEŽE

1994-1995

*„Jako Otec poslal mne,
tak i já posílám vás.“
(Jan 20,21)*

Drazí mladí!

1. „Pokoj vám!“ (Jan 20,19). Tak zní velmi obsažný pozdrav, s nímž se zmrtvýchvstalý Pán představuje učedníkům, ustrašeným a zaraženým po jeho umučení.

Se stejně silným a hlubokým citem se nyní - když se připravujeme oslavit IX. a X. světový den mládeže - obracím na vás. Tyto dny se budou konat, jak je nyní již šťastným zvykem, na Květnou neděli roku 1994 a 1995, zatímco velké mezinárodní setkání, při němž se mladí lidé z celého světa shromáždí kolem papeže, se uskuteční v lednu 1995 v Manile, hlavním městě Filipín.

Během předcházejících setkání jsme na naší cestě úvah a modliteb měli možnost, stejně jako učedníci, „uvidět“ - což znamená také uvěřit a poznat, téměř se „dotýkat“ (srov. 1 Jan 1,1) - zmrtvýchvstalého Pána.

„Viděli“ jsme Ho a přijali jako učitele a přítele v Římě v roce 1984 a 1985, kdy jsme se vydali na pouť z centra a srdce katolického světa, abychom hájili naději, kterou v sobě chováme (srov. 1 Petr 3,15) a nesli jeho kříž po cestách světa. Naléhavě jsme Ho prosili, aby zůstal s námi na naší každodenní cestě.

„Viděli“ jsme Ho v Buenos Aires v roce 1987, když jsme společně s mladými lidmi všech kontinentů, zvláště Latinské Ameriky, „poznali a uvěřili v lásku, jakou má Bůh k nám“ (srov. 1 Jan 4,16), a prohlásili jsme, že Jeho zjevení, jako slunce rozdávající světlo a teplo, živí naši naději a obnovuje radost z misijního úsilí o budování civilizace lásky.

„Viděli“ jsme Ho v Santiagu de Compostela v roce 1989, kde jsme objevili Jeho tvář, poznali Jej jako *cestu, pravdu a život* (srov. Jan 14,6) a s apoštolem Jakubem jsme rozjímali o dávných křesťanských kořenech Evropy.

„Viděli“ jsme Ho v Czenstochowé v roce 1991, kde jsme - po pádu bariér - mladí z Východu i Západu, všichni společně pod starostlivým pohledem nebeské Matky, ohlašovali Boží otcovství skrze Ducha svatého a v Něm jsme poznali, že jsme bratry: „Dostali jste ducha těch, kdo byli přijati za vlastní.“ (Řím 8,15)

A nedávno jsme Ho opět „viděli“ v Denveru, v srdci Spojených států amerických, kde jsme Jej hledali v tváři současného člověka v souvislostech podstatně odlišných od předcházejících etap, ale neméně pozvedajících hloubkou obsahu, kde jsme zakusili a vychutnali dar života v hojnosti: „Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti.“ (Jan 10,10)

Zatímco v očích a v srdci stále uchováváme nádhernou a nezapomenutelnou podívanou velkého setkání uprostřed Skalistých hor, naše pouť pokračuje a cílem další etapy je Manila na rozsáhlém asijském kontinentu, křižovatka X. světového dne mládeže.

Touha „vidět Pána“ přebývá v srdci člověka odjakživa (srov. Jan 12,21) a neustále jej podněcuje, aby

hledal Jeho tvář. Také my, když se vydáváme na cestu, vyjadřujeme tuto touhu a se siónským poutníkem opakujeme: „Hospodine, tvář tvou hledám.“ (Ž 27,8)

Syn Boží nám přichází vstříc, ujímá se nás a ukazuje se nám. Opakuje nám slova, jež řekl učedníkům večer před Velikonocemi: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ (Jan 20,21)

Opět je to Ježíš Kristus, střed našeho života, kořen naší víry, příčina naší naděje, pramen naší lásky, kdo svolává mládež celého světa.

On je povolává a mladí lidé ze všech koutů země si kladou otázku jaká je jejich úloha v „nové evangelizaci“ v rámci poslání svěřeného apoštolům, k němuž je každý křesťan povolán svým křtem a příslušností k církevnímu společenství.

2. Poslání a misijní úsilí církve vyplývají z ústředního tajemství naší víry: z Velikonoc. Právě „navečer toho dne“ se Ježíš zjevuje učedníkům, zabarikádovaným za zavřenými dveřmi „ze strachu před židy“ (Jan 20,19).

Poté co podal důkaz své bezmezné lásky tím, že objal kříž a sám sebe obětoval za vykoupení všech lidí - sám přece řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,13) - vrací se božský Učitel mezi své, mezi ty, které nejvíce miloval a se kterými strávil pozemský život.

Je to výjimečné setkání, při němž se srdce otevírají štěstí ze znovunalezené přítomnosti Krista, po událostech jeho tragického utrpení a slavného zmrtvýchvstání. „Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.“ (Jan 20,20)

Setkání s ním den po zmrtvýchvstání znamenalo pro apoštoly hmatatelný důkaz, že jeho poselství není lživé, že své sliby nepsal na vodu. On, živý a zářící slávou, podává důkaz o všemohoucí lásce Boží, která radikálně mění běh dějin i život každého z nás.

Setkání s Ježíšem je proto událostí, která dává smysl životu člověka, je pro něj převratem, který otevírá ducha obzorům pravé svobody.

Také naše doba se odehrává „den po zmrtvýchvstání“. Je „doba příhodná“, „den spásy“ (2 Kor 6,2).

Zmrtvýchvstalý se vrací mezi nás s plností radosti a překypujícím bohatstvím života. Naděje se stává jistotou, protože jestli On zvítězil nad smrtí, také my můžeme doufat, že jednoho dne, až nastane plnost časů, budeme slavit vítězství, v době definitivní kontemplace Boha.

3. Ale setkání se zmrtvýchvstalým Pánem není jenom okamžikem osobní radosti. Je spíše příležitostí, v níž se v celé své šíři projevuje povolání, které očekává každé lidské stvoření. Silni skrze víru ve zmrtvýchvstalého Krista, jsme všichni vyzváni k tomu, abychom dokořán otevřeli dveře života, bez obav a nejistot, abychom přijali Slovo, které je Cesta, Pravda a Život (srov. Jan 14,6) a odvážně jej ohlašovali celému světu.

Spása, která nám byla nabídnuta, je dar, který nemáme žárlivě schovávat. Je jako sluneční světlo, které protrhává temnoty ze své podstaty; je jako voda z průzračného pramene, která nezadržitelně tryská z nitra skály.

„Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna.“ (Jan 3,16) Ježíš, kterého lidstvu poslal Otec, sděluje každému věřícímu plnost života (srov. Jan 10,10). U příležitosti nedávného setkání v Denveru jsme o tom rozjímali a ohlašovali to.

Jeho evangelium se musí stát „sdělováním“ a posláním. Misijní poslání volá k odpovědnosti každého křesťana, stává se samotnou podstatou každého konkrétního a živého svědectví víry. Jedná se o poslání, které bere svůj původ v Otcově plánu, v záměru lásky a spásy, který se uskutečňuje mocí Ducha, bez něhož je veškerá naše apoštolská snaha odsouzena k neúspěchu. Ježíš, aby své učedníky uschoptil k plnění tohoto poslání, jim říká: „Přijměte Ducha svatého!“ (Jan 20,22) Tím církvi předává své vlastní spásonosné poslání, aby velikonoční tajemství bylo bez přestání sdělováno každému člověku, v každé době a v každé zeměpisné šířce.

Především vy, mladí, jste povoláni k tomu, abyste se stali misionáři Nové evangelizace tím, že každým dnem budete podávat svědectví o Slově, které přináší spásu.

4. Sami na sobě zažíváte neklid současného údobí dějin, prosyceného nadějemi a nejistotami, v níž je leckdy snadné ztratit cestu, která vede k setkání s Kristem.

V našich dnech je opravdu mnoho pokušení, svodů, která by ráda umlčela Boží hlas znějící v nitru srdce každého člověka.

Člověku našeho století, vám všem, drazí mladí, kteří hladovíte a žízníte po pravdě, se církev představuje jako váš společník na cestě. Nabízí věčné evangelní poselství a svěřuje vám vznešený apoštolský úkol: být protagonisty Nové evangelizace.

Jako věrná ochránkyně a vykladatelka dědictví víry, které jí bylo předáno Kristem, chce vést dialog s novými generacemi; chce se sklánět k jejich potřebám a očekáváním, aby v upřímném a otevřeném dialogu hledala nejvhodnější přístupy jak dojít k pramenům Boží spásy.

Mladým církev svěřuje úkol vykřičet světu radost, která pramení ze setkání s Kristem. Drazí přátelé, nechte se svést Kristem! Přijměte Jeho pozvání a následujte Ho! Jděte a hlásejte radostnou zvěst, která přináší vykoupení (srov. Mt 28,19)! Čiňte to se štěstím v srdci a staňte se *hlasateli naděje* ve světě, který je nezdědkou pokoušen zoufalstvím, *hlasateli víry* ve společnosti, která se někdy zdá, že je smířena s nevírou, *hlasateli lásky* uprostřed každodenních událostí, které jsou často poznamenány logikou bezuzdného egoismu.

5. Abychom mohli napodobovat apoštoly, kteří uchváteni vanutím Ducha bez váhání ohlašovali svou víru ve Vykupitele, který všechny miluje a chce, aby všichni byli spaseni (srov. Sk 2,22-24.32-36), musíme se stát novými lidmi, opustit starého člověka, kterého nosíme ve svém nitru a dovolit Duchu Pána, aby nás svou mocí hluboce obnovil.

Každý z vás je poslán do světa, zvláště mezi své vrstevníky, aby jim svědectvím života a skutků předal evangelní poselství smíření a pokoje: „Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem!“ (2 Kor 5,20)

Toto smíření je především osobním údělem každého křesťana, který svou identitu učedníka Božího Syna čerpá a neustále obnovuje v modlitbě a v účasti na svátostech, zejména ve svátosti smíření a eucharistii.

Je však také údělem celé lidské rodiny. Být dnes misionářem v srdci naší společnosti znamená také využívat pro tento náboženský a pastorační úkol co možná nejlépe sdělovací prostředky.

Když se stanete horlivými hlasateli Slova, které přináší spásu, a svědky velikonoční radosti, budete také tvůrci pokoje ve světě, který o tomto pokoji občas pochybuje jako o nedosažitelné utopii a zapomíná na jeho hluboké kořeny. Kořeny pokoje - jak dobře víte - jsou v nitru srdce každého člověka, pokud se dokáže otevřít přání zmrtevýchvstalého Spasitele: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19)

S blížícím se příchodem třetího křesťanského tisíciletí je zvláštním způsobem vám, mladým, svěřen úkol stát se hlasateli naděje a tvůrci pokoje (srov. Mt 5,9) ve světě, který stále víc potřebuje věrohodné svědky a důsledné hlasatele. Dokažte promlouvat k srdcím vašich vrstevníků žíznících po pravdě a štěstí, při jejich neustálém, i když často nevědomém, hledání Boha.

6. Drazí chlápci a děvčata celého světa!

Tímto poselstvím je oficiálně zahájena příprava na IX. a X. světový den mládeže a já bych chtěl znovu vřele pozdravit každého z vás, zejména ty, kdo žijí na Filipínách: v roce 1995 se totiž Světové setkání mládeže s papežem bude poprvé konat na asijském kontinentě, tak bohatém tradicemi a kulturou. Tentokrát je na vás, mladí z Filipín, abyste připravili přijetí tolika vašim přátelům z celého světa. Je to výzva obzvláště mladé církvi Asie, aby při manilském setkání podala živé a vroucí svědectví víry. Přeji jí, aby dokázala přijmout tento dar, který jí nabízí sám Kristus.

Vás všechny, mladí ze všech částí světa, zvou, abyste se duchovně vydali na cestu k těmto příštím Světovým dnům mládeže. Za doprovodu vašich pastýřů a pod jejich vedením se ve farnostech a v diecézích, ve sdruženích, hnutích a církevních seskupeních připravujte na přijetí semen svatosti a milosti, kterými vás Pán jistě chce hojně a štědře zahrnout.

Přeji vám, aby slavení těchto Dnů bylo pro každého z vás mimořádnou příležitostí k formaci a k růstu v poznávání Krista jak osobně, tak ve společenství; ať se stane vnitřním stimulem k tomu, abyste se zasvětili v církvi službě bratřím a tak budovali civilizaci lásky.

Panně Marii, přítomné ve večeřadle, Matce církve (srov. Sk 1,14) svěřuji přípravu a průběh příštích Světových dní: kéž se s námi podělí o tajemství jak přijmout jejího Syna do našeho života, abychom dělali to, co nám On řekne (srov. Jan 2,5).

Ať vás provází mé srdečné a otcovské požehnání.

Ve Vatikánu, 21. listopadu 1993, o slavnosti našeho Pána Krista Krále.

Joannes Paulus II